

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΑΙ ΛΙΤΑΝΕΙΕΣ ΤΩΝ "ΜΑΣΤΙΓΟΥΜΕΝΩΝ,"

Τι ήταν οι αυτομαστιγούμενοι. Πότε πρωτεσταντίστησαν. Τα έργια των. Ήδλο αλύπητο... έν έννοματι του Θεού!... Ήδλο μέχρι αίματος!... Ήδλο μέχρι θανάτου!... Ήδλο και έρωτικά έργια. Βασιλείς και εγγενείς αυτομαστιγούμενοι. Ή τιμωρία τών άμαρτωλών. Τό θέαμα στους δρόμους. Τό ανάθεμα του Πάπα, κτλ. κτλ.

"Όταν ο χριστιανισμός άρχισε να κατακτά τόν κόσμο, μετά την πτώση τών άρχαίων θεών, δεν τό βρήκε διεόλον έξευτελιστικό γι' αυτόν να υιοθετήσει τις περισσότερες από τις συνήθειες τών ειδωλολατρών. Ή πιο σημαντική τελετή που πήρανε αυτούσια οι ρωσιστιανοί από τους προκατόχους των, είναι άναμφίβολος ή λιτανείες οι όποιες εξακολουθούσαν να γίνονται μέχρι του πορσελθόντος αιώνος σε διάφορες πόλεις της Εσθονίας και της Ελλάδος, είτε σε μεγάλες γιορτές είτε σε διάφορες έξαιρετικές περιστάσεις. Έκτός από τις λιτανείες που γινόντανε τακτικά οι έσπερες διοργανώνων και άλλες, έκτακτες, για να παραλάβουν π.χ. τό θεό να ορίξη βροχή για να μήν ξεραθούν τό σπαρτά, ή να άδωξη την ύγαια του σ' έναν άρρωστο βασιλέα, κλπ.

Οι πρώτοι χριστιανοί παρακολουθούσαν τις λιτανείες ξεκούλατοι, ψάλλοντας διάφορους θρησκευτικούς ύμνους. Σιγά-σιγά όμως έφρασαν στο σημείο να βγαίνουν στους δρόμους σκεδόν μισόγυμνοι! Ο άστροναύτης του Βυζαντίου Ηρόκλιος, κάθε φορά που γίνονταν στην πρωτεύουσα καμιά λιτανεία ύπερ της νίκης τών χριστιανικών όπλων κατά τών βαρβάρων, παρακολουθούσε την τελετή με γυμνά πόδια και ξεσοκώφωτος. Κατά τόν όγδοο αιώνα, τό ίδιο έκανε κ' ο Καρλομάγνος, πριν έκστρατεύσει κατά τών Ούγων. Και όταν σ'α 1224, ο βασιλέας της Γαλλίας Λουδοβίκος Η' ξεκίνησε για τη Ρωσσία με τό σκοπό να διάξη όπό και τους Άγγλους που την είχαν καταλάβει, ή βασίλισσα διοργάνωσε στο Παρίσι μια λιτανεία ύπερ εδούδωσης τών πολεμικών έπιχειρήσεων του Βασιλικού σ'υζύγιου της. Τη λιτανεία αυτήν, οι περισσότεροι

όλοι αυτοί οι θρησκόληπτοι—οί όποιοι έκαναν, την ημέρα, τις γυναικόφιλες τών χωριών άπ' τα όποια περνούσαν, να χύνουν ελαβηρικά δάκρυα θανάσμου για τους «μετανοημένους άμαρτωλους»—όλοι αυτοί οι φανατικοί, σκρηπίζονταν στους κάμπους ή στα βάθη τών δασών ή σε κανένα άπομερο τόπο, κ' έκει επίδιδόνταν με την ησυχία τους σε φρικτά, άκατανόμαστα, και βδελυρά όργια.

"Όλες όμως αυτές οι παρεκτροπές έκαλύπτοντο με τόν πεπλο του θρησκευτικού φανατισμού. Πρόγματι: οι μαστιγούμενοι, κάθε φορά που έφρόφωσαν τό όνομα του Χριστού, έπεφταν άμέσως κ' έκαναν μια βαθειά μετάνοια στη γη, όπου κ' έν βρισκόντουσαν, ακόμα και μες σε λάσπη ή μέσα σ' άκαθαρσίες!...

Βρέθησαν τότε πολλοί που ύπεστηρίξαν πως οι μαστιγούμενοι ήταν άνθρωποι με μεγάλη ψυχικά χαρίσματα και με βαθειά συνείδηση της άδυναμίας των και πως έν κατέφωσαν στα βασανιστήρια που έπέβαλαν μόνοι τους στον έναιτό τους, τόκταναν για να κατασιγάσουν μέσα τους τις φωνές του πειρασμού. Ήταν όμως κ' άλληθεα αυτό;

Οι περισσότεροι από τους μαστιγούμενους, έπιζητούσαν την αυτοτιμωρία για να ένταίνουν πιο πολύ τα μυριά τους πάθη. Ή έκκλησία κατάλαβε έγκαιρός τους κρυφούς σκοπούς τών εδούδων αυτών χριστιανών κ' έσπευσε ν' άπορήσει όλους αυτούς τους αιρετικούς. Έτσι επί ένα όλόκληρο αιώνα, οι μαστιγούμενοι είχαν εξαφανισθή από τό πρόσσπο της γης. Άξαφνα όμως ή αίρεση αυτή έκανε και πάλι την εμφάνισή της με μεγαλύτερο αριθμό πιστών, με μεγαλύτερη ένταση.

Στην άρχή εξαφανήσμε στη Γαλλία, ίδιος στις έπαρχίες του Βορρά. Τά πέσινα λουριά είχαν άντικατασταθή πλέον με τά καυνοσταθή, όπλισμένα στην άκμή με μικρές σιδερένιες άρπασες, για να ξεσκίζουν τις σάρκες. Ύψηρχαν δε για τους μαστιγούμενους δύο είδων μετάνοια: Η κοιν η μετάνοια, κατά την όποια άντρες και γυναίκες, με σκισπασμένο τό πρόσσπο και τό κεφάλι και με γυρνώντας τους ώμους και τά νεφρά, άλληλομαστιγώνονταν άναμεικτά τους μέχρι αίματος! Ή άλλη μετάνοια έλεγαν ά π ο μ κ ή: Κατ' αυτήν κάθε μαστιγούμενος έλάμβανε από τό χέρι του άρχηγού της τελετής έναν άριθμό χτυπημάτων με τό καυνοσταθί. Ο άριθμός αυ-

Μια λιτανεία «μαστιγούμενων», κατά την εποχή του «συνδεδμού» των καθολικών».

πό τους μαστιγαστας την άκολουθούσαν φορώντας μονάχα τό ποικάμισό τους! Πολλοί μάλιστα άπέ αέτους ήταν όλόγυμνοι! Έτσι, με τόν καιρό, καθιερώθη ή συνήθεια, όταν γίνονταν καμιά λιτανεία, να την άκ λουθούν μονάχα με τό πουάμισο. Όταν μάλιστα σ'α 1315 είχε πέσει θανατικό στο Παρίσι και ο κληρός είχε διοργανώσει μια μεγάλη λιτανεία για να έξευμανίσουν τό θεό και να περάση ή κακή άσφύσσεια, κ' αυτές άκόμα οι γυναίκες βγήκανε στους δρόμους... όλόγυμνες! Κ' έπειδή κατά τό διάστημα των τελετών αυτών, οι μισόγυμνοι άνδρες συνήθιζαν να δέδωνται μόνοι τους με ταρβιά, ζήτησαν ετσι άφρη τών άμαρτωλών τους, μαρικοί θρησκόληπτοι τό βρήκαν από άφορη για να άναγάγουν τό αυτομαστιγώμα σε περιοπή θρησκευτικής τελετής, και να δημιουργήσουν τις Φλιβερές και τραγικές σκηνές που θά σάς διηγηθούμε παρακάτω.

Ο πρώτος σύλλογος τών Μ α σ τ ι γ ο υ μ έ ν ω ν—ετσι έκαλύπτο οι φανατικοί αυτοί, φήκανε κατά τά μέσα του ΙΕ' αιώνος. Στην άρχή ο κόσμος δεν ύποκειθήσμε να πραγματικά αίτια της θρησκευτικής αυτής παραφροσύνης. Όλοι ένόμισαν πως οι Μαστιγούμενοι ήταν χριστιανοί που μεταόνησαν για τ' άμαρτήματά τους και ήθελαν με τά μαρτύρια που έπέβαλαν μόνοι τους, να γίνουν άξιοι της συνώμης του Θεού. Όταν τους έβλεπαν να περνανε άπ' τους κεντρικούς δρόμους δύο δύο, μ' έπισκεφαλής τους ίερέα με τά λάβρα και με τους σταυρούς, ψάλλοντας διαφόρους θρησκευτικούς ύμνους με άληθινή κατανύξη, κανείς δεν μπορούσε να φαντασθή τέτοια κρυφός σκοπούς τών θρησκόληπτων αυτών.

Οι μαστιγούμενοι—άντρες και γυναίκες, κορίτσια κ' άγόρια, γέροι και παιδιά—γυρνόνταν από πόλη σε πόλη, γυρνάοι ός τη μέση και με τό πιο δυνατό κρόο, φωνάζαν μονάχα στα κεφάλι μια κουκούλα που τους σκέπαζε τό πρόσσπο. Κρατούσαν στα χέρια τους μαστίγια με πολλά πέσινα λουριά και με μόλβη στην άκρη. Και μ' αυτά τά μαστίγια δέδωνταν μόνοι τους ή χτυπούσε ο ένας τόν άλλον, άσπου να ματώσουν οι σάρκες των!...

Τός ένκαμίνετο άναλόγως της σοβαρότητος; του παραπτώματός του. Κατά την έπιβολή της τιμωρίας οι μετανοούντες έκαλώνονταν καταγής σε διάφορες στάσεις, σχετικές με τό άμαρτήμα που είχαν διαπράξει: Ο μέθυσος έκανε τάχατες πός έπινα, ο φιλόργυρος προσκοιείται πός έθαφτε τους θησαυρούς του και ο έπίοργος σήκωνε ψηλά τά τρία δάχτυλα του χεριού του.

Μόλις ο άρχηγός έδινε τό σύνθημα, όλοι άπεκάλυπταν τό μέρος έκείνο του σώματος των που έπρεπε να μαστιγωθή. Ο άρχηγός έπαίρνε τότε τό καυνοσταθί και άρχιζε να βραχά μ' όση έννομη είχε τό μετανοούντα, ο όποιος σούλαζε... άπ' την ευχαρίστηση που αισθανότανε!

Ο λαός πήγαινε κατά χιλιάδες στην τοποθεσία όπου μαστιγούνταν οι μαστιγούμενοι για τό θανάση τό ψυχικό θάρος των έδουσιών αυτών μαρτύρων, οι όποιοι ποτέ τους δεν άπέκομαν να δέδωνν ή να δέδωννται. Κατά την διάρκεια της μεγάλης πανούκλιας του 1443, ή όποια είχε μεταβαλε τό περισσότερο μέρος της Εσθονίας σ' ένα άπέμερο νεκροπαφείο, ύψηρχαν μονάχα στη Γαλλία 800.000 μαστιγούμενοι!... Ματαξύ τών μαστιγούμενων αυτών ύψηρχαν και πολλοί εγγενείς και κρυφές της έννοιας άριστοκράτες, που έγκατέλειπαν τις οικογένειες και τους πύργους των και έλα τά καλά τους για ν' άκολουθήσουν τους μαστιγούμενους στις έκκεντρικές και άκόλαστες λιτανείες τους.

Στά 1449, ή αίρεση τών μαστιγούμενων, ή όποια είχε εξαφανιστεί επί πενήντα χρόνια έμφανίστηκε και πάλι στην Ίταλία, στη Γερμανία, στη Φλάνδρα, στη Λωρραίνη. Ή έξωφική εμφάνισή της άφείλετο στο γεγονός ότι την εποχή έκείνη ο πληθυσμός της Εσθονίας είχε δεκασιόσει και πάλιν από μια καταστρεπτική πανούκλια. Ή άπόγνωση και ο πόνος έκαναν τότε τους άν-

πρόπους; να καταφεύγουν στο μέσον της αυτοτιμωρίας για να εξολοθίσουν να άμαρτηματά τους και να εξευμενίσουν το Θεό. Καθώς, όμως, σ'ας είπαμε και παραπάνω, οι λιτανίες που δ'οργάνωναν, μολοντί είχαν στην άρχή θρησκευτικό χαρακτήρα, ως τόσο δεν άργούσαν να μετατρέσκουν σε άκατανόμητα έργια.

Οι νέοι μαστιγομήνιοι ήταν πάλι εξελιγμένοι. Είχαν θέσει ως κανόνα: α) να μην άστένοιον ποτέ τους το λόγο δε γυναίκα, β) να μην πέφτουν ποτέ να πλαγιαίνουν πάνω σε υελακό στρώμα και γ) να μην σματιάνε ποτέ, κατά τις περιόδους τους, πάνω άπό μιά νύχτα σ'ένα χωριό. Πίνω στα ρούχα τους και στα καπέλλα τους ήταν σχεδισμαμένοι σαουρί. Και άπό τή μέση τους, κ'ορμένον ένα κμονοτύκι...

"Οποιοι ήθελε να γίνη μέλος της πρωιτύπου αυτής και έξωφρενική έταιρεία, ήταν υποχρεωμένοι να τηρήση κατά γράμμα όλες τις διατάξεις του κατιστατικού της. 'Ο καθένας έπρεπε να παρουσιάση έπωρκεις έγγραφές, ότι ήσαν σε θέσι να διαθέτη θεωρα σαδία κ'ήθμερινάς γ' άτομική του συντηρήση, για να ήνη άναγκασιθή άργότερα να ζητηαν ην άπ' τα χωριά που θα περιόρυσαν ή να ζή σε βάρος των συναδέλφων του. 'Έκι πλέον, έπρεπε ν' άποδείξη π'ος είχε έξουμολογηθή και μεταλάβει, π'ος μ'ανούσους για όλα τα άμαρτηματά του και, άκόμα, να παρουσιάση προδείξεις π'ος ή γυναίκα του ποθ' έπέτρπε να την έκκαταλείψη και ν' άκολουθήη τους με α σ τ ι γ ο υ μ έ ν ο υ σ στις περιόδους τους. "Χάτηρ άπο όλες αυτές τις διατάξεις, το υποψήφιο έλος θεωρητό ικανό να γίνη δεκτό στους κόλπους της συντροφιάς τ'άν με α σ τ ι γ ο υ μ έ ν ο υ σ, για να του κάνουν την τιμή... του μαυρίουν τις πλάτες, στο έξλω!"

Τέτοια παραδειγματα θρησκευτικού φανατισμού, ομοδικής παραπονούσης και μυστικιστικής έκστάσεως μονάκι στα σκοτεινά χρόνια του μεσαιώνος μορφούνε να βρομπώ—στα χρόνια έκείνα της άμαθειας κατά τα όποια ο άνθρωπος, μολοντί έργαζαν για να δημιουργήση ένα πολιτικόν άνώτερο, ώστόσο κατά είδος ήτανε κήθος χωρίς κρίση και λογική.

Είπαμε π'ος οι με α σ τ ι γ ο υ μ έ ν ο ι εμφανίσθησαν την τελευταία φορά στην 'Ιταλία, τή Γερμανία κλπ. Ταξιδεύοντας μολον άπό τόπο σε τόπο, έφθασαν κάποτε και στα πρόθωρα της Γαλλίας. 'Ο τότε βασιλεύς Φίλιππος Β'ολού άθεώρησε καθήκον του να άπαγορεύση σ' αυτούς τους αίρηματικούς να πατήσουν το πόδι τους στο έδαφος της Γαλλίας. "Ολοι οι καθήγηται της Θεολογίας του Πανεπιστημίου των Παρισίων κατεδίωξαν όμοφωνα τις άρχές των με α σ τ ι γ ο υ μ έ ν ο ν, έμισήν άνέκεινον π'ρος τους νόμους του Θεού και π'ρος τα κελύσματα της 'Εκκλησίας. Τήν τελευταίη βολή έναντιον των τήν έδωσε ο Πάπας Κλήμη, ΣΤ', ο όποιος και έξφωνήσας άνέθεμα και' αυτόν.

Και μόνο όταν οι με α σ τ ι γ ο υ μ έ ν ο ι έδωσαν το λόγο της πίστεως των π'ος δεν θα κάνουν λιτανίες μες όποια Παρίσι, τους έπέτρπη ή έλεύσος εις την προσηνότητα. Οι αίρητικοί αύτίκι έτήθησαν πράγματι την υπόσχεσή τους. Κατέφυγαν όμως σε διάφορα μοναστήρια, μέσα στα όποια έξακολουθούσαν τις θρησκευτικές τελετές—και τα όργια τους.

Το Παρίσι είχε ήσυχάζει για λίγον καιρό άπ' το ένκεφριστικό αυτό θέμα, να βλέπη δηλαδή άνθρωπος μαυρομήνους ν' άλληλοφρονανται μες σή μέση του δρόμου. Δεν πέρασαν όμως πολλά χρόνια, και μιάν φοράν ήμέραν, στο 1574, ο άκόλαστος και ήλιπαρόφρων βασιλεύς 'Ερρίκος ο Γ' δούκαίσας να έγκαινίσση και πάλι την καλή συνήθεια των λιτανειών των μαστιγομένων. Και τότε οι Παρισίιοι παρέστησαν π'ρδ του τρομορδού θεματος να βλέπουν κάθε τόσο το βασιλέα τους και πλήθος άλλα ύψηλα σημαντικά πρόσωπα—μεταξύ των όποιων και ήτην περιβόητη Αικατηρίνη των Μεδίκων και το βασιλέα της Ναβάρρας—να λαμβάνουν εί' αύτοι μέρος στις λιτανίες των μαστιγομένων, μασγγυμνοί, και να δερστανται ανηλεύς άπω να άλλα μέλη τή συνοχής. άνθρώπους του λαού ως επί το πλείστον!.. 'Η νέα αύτή αίτηξη έλλαξε όνομα ' Λεγότανε τ'άν Δ ε ο ρ μέ ν ο ν. ('Ακο μαστιγομήνιοι δηλαδή έγιναν δερόμενοι. Άρα και έήγησαν στον ίδιο παρανομασιθή). Γι' αύτην όμως τήν νέα αίτηση και για τα έργα της, —άφαντάστας φορμασιστί και περίεργα—θά' άνουμμε πλατειά λόγιο στο ερχόμενο φύλλο

—*— N.

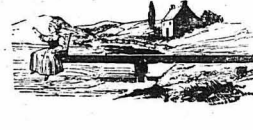
ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Για όποιον άγαπά ο έρωτας είναι το οσα ώδες μέρος της ζωής για όποιον έχει άγάπησει είναι ολόκληρη ή ζωή.

Mme de Stael

"Όσο καλός κ' άν είναι ο δρόμος που περνάει κανείς με μιά γυναίκα, ο άντρας συχνά συλλογίζεται την άρχή και το τέλος του. P. Stahh

'Η ήλικία που έξοσθενίσεις τα ένοχα αισθήματά οδηγεί στην τρυφερότερη στοργή. De Stael

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

ΤΗΣ ΕΚΩΣΞ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑ

Πρωτοφανής είναι ο τρόπος με τον οποίο εκδικήθηκε την γυναίκα του κίποιος Ούγγαρέζος έμπορος όνόματι Λαδίσλαο Σός.

Π'ρδ τριών εβδομάδων ο Λαδίσλαο Σός έμπορος στη Βουδαπέστη, είχε χωρίσει με τή γυναίκα του, ή όποια όπως βρεισίου όλες ή ούγγικέ, έφημερίδες, είχε σπίντωμάτις κολλήσας, επειδή είχε ύποψιασθή ότι δεν των άγαπούσες πιά και ή δέν το ήταν πιστή.

Α'ίγες ήμέρες όμως μετά τον χωρισμό τους χάρις εις την επέμβαση των συγγενών οι δύο σύζυγοι άπεράσαν να συμφιλιωθούν και να ξαναζήσουν πάλι μαζί. "Όρισαν λοιπόν ένα ραντεβού κοντά στην είσοδο ενός νεοκλασσικού κινήματογράφου, για να τα εόυνε και να ξαναγαμηθούν.

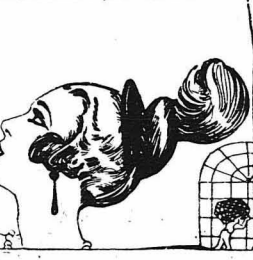
Τι είπαν και τί συνέβη μεταξύ τους στην συνάντησι αυτή; Δεν έξακοιρώθηκε άκόμη. Το γεγονός είναι ότι σε μιά στιγμή οι διαβάτες άκοσαν μιά τρομορφή κρονή ή άπελεισίας και πόνο και είδαν την φρωιακή τή κυρία Σός να σπείριζεται λιποθύμη κατά γής. "Έτρεξαν να τήν σηκώσουν και άντιελήθησαν ότι άπό τή στόμα τής έτρεπε άσθονο αίμα! Μερικοί των προσδραμιόντων παρατήρησαν τότε ότι πλάδι στην κ. Σός βρισκόταν πεσμένη καταιγής, φοικωδής άκρωτηριασμέη ή... γλώσσα της!..

"Όπως έξηκοιρώθη κατόπιν τής τήν είχε κόψει ο σύζυγός της, προσκοιούμενος π'ος στέλει δηθεν να τήν φίληση, με μιά τρομορφή δαγωματιά!

"Επί ήμέρες πολλές ή δυστυχισμένη γυναίκα βρισκόταν μεταξύ ζωής και θανάτου λόγω τής υπερβολικής αιμορραγίας και έπέφερε το κόψιμο τής γλώσσας της. 'Ο αίμοφόρος σίςυτος συνηλήθη και παρεδόθη στην άστυντορία. 'Ανακινούμενος έδήλασεν ότι δεν μετανοή για όλα ή, τί έκαμε και ότι είναι άπόλύτως ικανοποιημένος με...

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ ΣΤΑ... 60 ΧΡΟΝΙΑ

"Έπειτα από δώδεκα ολόκληρα χρόνια που γύρισε άκούραστη επί περδωροίμιο του Χόλλυγουντ και χυτίστας κορτακιά τις πρώτες τών διαφόρων κινήματογραφικών σπουδιών για να τήν δεχθούν να παίξη σε κανένα έργο, χωρίς να καιρωδώνη όμως τίποτα, ή όμερικανική κυρία Μάρκαρετ Χαντ κατορθώσας επί τέλους να γίνη άστήρ του κινήματογράφου σε ήλικία... 60 έτών!

Το γεγονός αυτό είναι πρωτοφανές στο κινήματογραφικό χρονικά, όχι μόνο για τήν εξεπώνητη έπιμονή και τήν μαρτυρική ύπομονή τής κυρίας Χαντ, άλλα και για τήν ήλικία στην όποια ή... έυέλπις κυρία παίησε στο έκίπρηλο αυτό τάδιο!

Στο 1915 σε μιά έκδεισι που οργανώθηκε στο Σάν Ντιέγκο άνετέθη στην κυρία Χαντ να έμμανιθή σε κίπιο «τ'μ'ιά βιβρόν» ώ. Μάρθα Οτάκιγκαν. "Από τήν ήμερα έκείνη ή κ. Χαντ, σκεψήθηκε ότι θα μπορούσε να γίνη κινήματογραφική άστήρ. Σε είς τις λοιπόν και πήγε στην γνωστή πρωτεύουσα του κινήματογράφου, όπου όμως τήν περιόριον άλλησέλης άπογενητέους. "Από όλα τα σιούτια τήν έδειξαν με ένα σαρκαστικό χονρόλο γού με τήν σιγερτατή φράσι:—"Δέν μας κανέναν". Ζη ήθησε όάλοο έργαδία!... "Η κ. Χαντ όμως έδεν έννοοτος να άπελεισθή! Για να βρείσεται δε σε διαρκή έπαφή με τους κινήματοοργασιστίς άλλους δεχόταν άπο καιρού ελ. καιρόν να παίξη άσηματους όλοους, με τήν έλπίδα π'ος θα έξαχόταν και ή όρα τή! Και πράγματι ήθε. Π'ρδ δύο εβδομάδων ο διευθυντής τής εταιρείας «Φόξ» κ. Τζών Φόρντ έρωχησε να βρη μιά ήθοποιου για να παίξη έναν οπικουδίο ορλο όρομον γυναικός σε μιά νέα ταινία. "Εμ ξε μεταξύ των γνωστών ή' οπικιων του κινήματογράφου άλλα καμιά δεν τού έβαν. Τότε άπεράσαν να έπενκτήνη τή έρευνές του και μεταξύ των... ύποψήφιαν όύτέρων. "Έτσι άνεάλυψε τήν μίσπερσ Χαντ, τήν έδουλίσε και έδήλασε π'ος έμμενε ένδοξοισασισμέος μαζί της. Μετά τήν πρώην αυτή έπιτυχή ή Μάρκαρετ Χαντ έγινε πια γνωστή και έχει προτάσεις να άπό άλλους σκηνοθέτας και να παίξη σε διάφορες ταινίες. Τιοιστοιόρδους ή... έξηγησε πρωταγωνιστρια έλ.πεις ότι θα έχη λαμπρό... μέλλον!..

ΤΟ ΨΥΧΡΟΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

"Η Γεωλογία Ρωσική 'Αποστολή, ή όποια άπό έτών περιοδούει στην βοραιο Σιβήρλια για γεωλογικές μελέτες άνεμάλπως τέλους το ψυχρότερο άπό όλα τα κτιοιέμηνα μέλη τής γής. Είναι το χωριό 'Οϊμεκιν ή βοραιοδυτικής Σιβήρλιας Στο χωριό αυτό τον περρασμένο Νοέμβριο ή Γεωλογική 'Αποστολή παρετήρησε ότι ή θεομορφασία έφθασε τους 60 βαθμούς ύπό το μηδέν, διατηρηθείσας επί πολλάς ήμέρας. 'Η θεομορφασία αύτή είναι ή κατώτερη που έχει σημειωθή με κατοικήσιμο μέρος τής γής. 'Εννοείται ότι οι κάτοικοι του 'Οϊμεκιν τον χειμώνα μένον έννευλώ; άποκλειζόμενοι στα σίτια τους!..